

PV večkrat zasledil polemične članke, ki zahtevajo odgovore in ponovne odgovore. Podobno kot v dnevnem časopisu, kjer novinar napiše članek z napol preverjenimi ali nepreverjenimi dejstvi, važno je, da je polemičen. Prizadeti ima pravico odgovoriti z miniaturnim odgovorom nekje na dnu strani ali med pismi bralcev ali pa sploh ne dobi prostora v časopisu.

V lanskim 10. številki Vestnika je izšel predvolilni članek Križ na vrhu Škrlatic, ki z grobo politično vsebino vsiljuje svoje poglede vsem bralcem PV. Nimam nič proti križu na Škrlatici, sem pa proti takim prispevkom v PV, ki vnašajo razdor med različno misleče planince.

V 11. številki PV se je slika ponovila. S podobnim prispevkom o Škrlatici in z dodatkom urednika Names-to komentarija — Narod gornikov.

Moje mnenje je, da naj bo planinska organizacija apolitična, last vseh, ki radi zahajajo v gore. Ravno taka naj bo tudi vsebina PV. Mnenja sem, da so v zadnjih številkah uredniški odbor in urednik grobo kršili omenjeno pravilo.

Na koncu sprašujem, ali je Gorniški klub član PZS in ali ima urednik pravico sprejemati polemične prispevke od društva, ki je privesek politične organizacije in ni niti član krovne organizacije.

Za zaključek mislim: kolikor se bo nadaljevala taka politika uredniškega odbora in urednika do PV, mi ne ostane drugega, kot da se odpo- vem pri ljubljenemu glasilu — PV.

Janko Koren, Tolmin

Zahvala Planinskemu vestniku

Poverjeništvu za Istrsko planinsko pot pri Hrvaškem planinskem društvu Željezničar iz Zagreba je ob lanskim 20-letnici te planinske transverzale »za sodelovanje, pomoč pri organizaciji in izvedbo akcije istrske planinske poti 'Labinska republika' po Čičariji od Slavnika in Kojnika v Sloveniji prek Žbevnice do Učke na Hrvaškem« podelilo Planinskemu vestniku pisno zahvalo ob tem jubileju, ki so ga proslavljali lanskega 20. septembra na hrvaškem delu te poti. Planinski vestnik pri tem ni

imel kdove kako velikih zaslug, objavil pa je več prispevkov, za katere gre edina zasluga njihovem avtorju Josipu Sakomanu iz Zagreba, poverjeniku te poti.

V 20 letih je Istrsko planinsko pot prehodilo 2090 planincev (toliko je registriranih), največ iz Hrvaške. Prvo leto, ko je bila ta pot »odprta«, jo je prehodilo 105 turistov, največ pa leta 1978, kar 215. V zadnjem desetletju je bil obisk znatno manjši, leta 1990, na primer, jo je prehodilo samo 19 planincev in leto dni pred tem 33, leta 1995 pa 69. Zdaj, ko so se razmere na Hrvaškem uredile in ko je mogoče pričakovati, da bodo kmalu tudi slovensko-hrvaško mejo zunaj urejenih mejnih prehodov na določenih krajih (enako kot slovensko-avstrijsko v gorah) planinci lahko prestopali samo z osebnimi in planinskimi izkaznicami, se bo obisk tudi na tej planinski transverzalni poti verjetno povečal.

Istrska planinska pot je dolga 92 kilometrov, na njej pa je nekaj tisočakov, zaradi česar je ta pot po Čičariji za planince prav zanimiva, predvsem še v tistih letnih časih, ko je visokogorje za povprečne planince »zaprto«.

M. R.

Križ na Škrlatici

Slovenski planinci so lanskega julija postavili na Škrlatici križ, sedaj pa sem zvedela, da ga namerava Ministrstvo za okolje in prostor odstraniti. Sprašujem se, kakšna demokratična država je Slovenija. Ali ne bi bilo bolje, da bi si taisto ministrstvo ogledalo našo nekoč tako lepo alpsko dolino Tamar. Kaj je ostalo od te prelepe doline? Avtomobilska cesta do planiške smučarske skakalnice — velikanke, tam pa parkirišče za več tisoč avtomobilov.

To pa še ni vse. Danes se z avtom po široki cesti pripelješ do Doma v Tamarju. Pri srcu me je stisnilo, ko sem pred tremi leti zadnjič videla to dolino — kaj so naredili iz nje. Od takrat zahajam v Kamniške Alpe in Karavanke. Ministrstvo za okolje povabim na Norveško, da si bo ogledalo, kako se dela z naravo.

Slovenija ima dovolj drugačnih težav in problemov, ki so v zvezi z onesnaževanjem, zato naj križ na Škrlatici kar pustijo pri miru.

Amalija Leber,
Rodskrubun 38A,
1476 Rasta, Norveška

Kdo je zažgal kočo na Kališču?

V lanskim 11. številki Planinskega vestnika je bil objavljen prispevek »Stežice na kranjsko hišno goro«, v katerem je med drugim zapisano tudi to, da je moja koča na Kališču »aprila 1943. leta pogorela. Partizani ali kak mimoidoči je tiste pomladi pozabil pogasiti žerjavico v štedilniku in je slabo zaprl vrata. Potem se je najbrž prikradel še veter in zdramil rdečega petelina, da je pogoltnil lepo in trdno gorsko domovanje. Lahko da so zakurili tudi Nemci. Vedeli ali vsaj slutili so, da koča od časa do časa nudi zavetje partizanom. Navsezadnje je bil 18. junija 1942 na tratah pred kočo ustanovljen Kokrski odred.«

Resnici na ljubo moram povedati, da je znano, kdo je požgal mojo kočo na Kališču.

Nekoč med vojno sem šel tja gor k svoji koči, pred tem pa sem se oglašil na žandarmeriji v Preddvoru, da potem ne bi imel kakšnih sitnosti, ko bi se vrnil z gore. Tam je bil neki Tirolec Patiš, ki je dobro govoril slovensko. Ko sem mu rekel, da grem gor, je rekel, naj kar grem, vendar na lastno tveganje. Ko sem se naslednji dan vračal mimo, me je vprašal, če je kaj tam gori, pa sem mu rekel, da ni nič.

Pozneje sem šel še enkrat, spomladi, šmarnice so cvetele, trgala sem jih in počasi šel gor, ko sem pri dveh macesnih, ki še vedno stojata, kakšnih 15 metrov stran zagledal civilista s klobukom in puško. Ker se nisem mogel več umakniti, sem ga vprašal, kaj dela tam, pa je odgovoril, da straži slovensko zemljo. Opomnil sem ga, da iz smeri, kamor gleda, od Storžiča, ne bo nihče prišel. Povedal sem mu še, da sem lastnik koče nad nama, ukazal mi je, naj počakam, pripeljal je nekoga in ta me je peljal h komisarju Mišku Štetetu iz Šen-